

megállapítani, hogy milyen módosító hatással van rá. Az előadás kitekintésként röviden megemlíti, hogy a kötet más novellái miként ábrázolják ezt a viszonyt, mely segítségül szolgál ahhoz, hogy a kiválasztott két novellát az ember-természet viszony ábrázolása szempontjából elhelyezhesse a kötetkompozícióban.

Radnai Dániel Szabolcs (PTE Kerényi Károly Szakkollégium)

Regionalitás, irodalomtörténet-írás és a 19. századi magyar irodalom

Jelen előadás alapját képező dolgozat egy készülő tanári mester szakos diplomamunka egyik fejezete, bevezető része. Tárgya és célkitűzése nem egy irodalmi mű vagy művészeti alkotás elemzése-értelmezése, hanem egy viszonynak – az irodalom és a regionalitás kapcsolatának – megvilágítása és egy hatékony fogalmi rendszer kialakítása. A dolgozat a nemzeti irodalomtörténet-írás szempontrendszerében háttérbe szoruló „regionalitás”-t általánosságban a földrajzi sajátságok és az irodalmi intézményrendszer komplex összefüggéseiként kezeli. Célkitűzése, hogy röviden vázolja, milyen fogalmi rendszerek, diskurzusok állnak rendelkezésre a jelenkori irodalom- és kultúratudományban a regionális szempontok érvényesítéséhez (1); hogy bemutassa, a magyar irodalomtörténet-írás hagyományában miképp jelent meg a regionalitás mint szervezőelv (2); s végül, hogy példákat hozzon a 19. századi magyar irodalomból a regionális reprezentációk, narratívák jelenlétére (3).

Rálik Alexandra (Károli Gáspár Református Egyetem)

„nem én vagyok az: idegen”¹ - Baka István és Kovács András Ferenc „oroszverseinek” közös tere

A közelmúlt magyar költészetében sajátos helyet foglalnak el a leginkább Baka István nevével fémjelzett úgynevezett „oroszversek”. Baka *kvázi* lefordítva meg-, azaz kitalálta az orosz költő, Sztjepan Pehotnijt, majd végrendeletét megírva el is temette. Erdélyben ezután hozzá hasonlóan hívta életre Al. Nyezvanovot Király László, Vaszilij Bogdanovot Bogdán László, a legújabb oroszversekkel pedig a Kovács András Ferenc által tolmácsolt orvosköltő, Alekszej Pavlovics Asztrov hagyatéka szolgál.

Kovács András Ferenc orosz alteregójának monogramja az APA szót formázza, ahogy a kötetet magát is saját édesapjának ajánlja. Asztrov hagyatékában azonban leginkább csak a szó tágabb értelmében találkozunk az apamotívummal, hiszen az orosz *másik* nem egy hús-vér elődhöz képest, hanem az orosz költői előképek panteonjában helyezi el önmaga viszonyítási pontját. Különös csavarja a szerepjátéknak, ahogyan az Asztrov álarcra mögé bújó Kovács már a kötet első fejezetének mottói között Mandelstam és Jeszenyin után Pehotnijt, és így vele

¹ Oszip MANDELSTAM, *Nem voltam én soha* (ford. Lator László) = O. M., *Sófényű csillagok*, Móra–Talizmán, Budapest, 1991, 139.